HALOTTAK NAPJA
NOVEMBER 2.

Tegnap a diadalmas Egyházról emlékezett meg a liturgia, ma a szenvedő Egyházra fordítja a hívek figyelmét. A clunyi bencés kolostorból terjedt el ez a szép szokás az egész Egyházban.

***Requiem aeternam dona eis, Domine** = Adj, Uram, örök nyugodalmat nekik.*

- A „requiem" szó maga nyugalmat jelent — innen származik a gyászmisék elnevezése is („requiem mise").
- Az „örök nyugodalom" nem egyszerűen testi pihenést jelent, hanem azt a teljes békét, amit csak Isten jelenlétében, az örök életben találhat meg az ember.

***Et lux perpetua luceat eis** = És az örök világosság fényeskedjék nekik.*
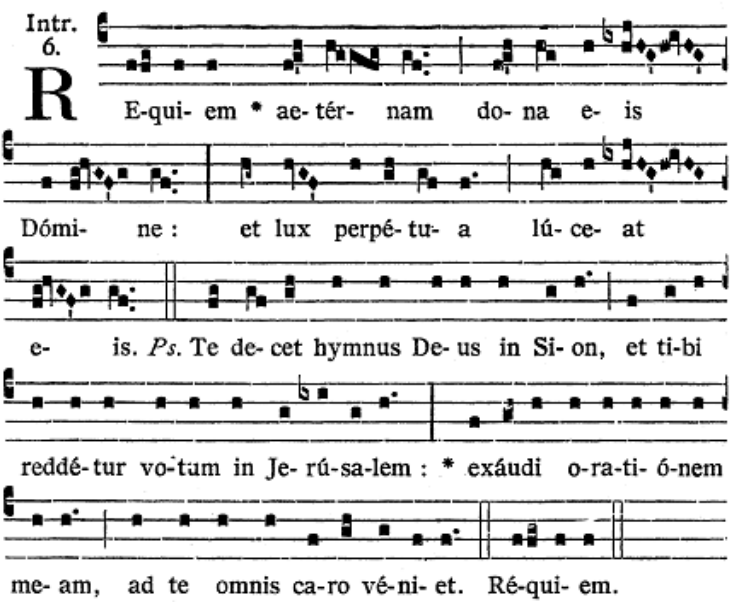
- Ez az isteni világosság Krisztus maga: „Én vagyok a világ világossága" (Jn 8,12).
- A hívő ember azt kéri, hogy az elhunytak részesüljenek abban a dicsőségben és örömben, amelyben Isten fényében nincs többé sötétség, bűn vagy halál.

Az Úr nyugalmába bemenni

A Szentírásban a „nyugalom" nem egyszerű testi pihenés, hanem **Isten békéjének és jelenlétének állapota**. Amikor a 94. zsoltárban azt olvassuk: *„Megesküdtem haragomban: nem mennek be nyugalmamba"*, akkor Isten fájdalmát halljuk. A nép, amelyet szeretett és vezetett, nem bízott Benne; nem tudott eljutni az engedelmesség és a hit békéjébe. A „nyugalom" itt tehát nemcsak egy hely — hanem **az Istennel való közösség** maga, amelyből a hitetlenség kizárja az embert.

- Az Úr nyugalma az, amikor az ember **már nem küzd többé Isten ellen**, hanem átadja magát Neki. Az a béke, amelyben a szív lecsendesedik, mert megtalálta az Alkotóját. A zsidók pusztai vándorlása, a fáradság és a bizalmatlanság képezi ennek az ellentétét: az ember úton van, de nem tud megérkezni, mert még nem tud hinni teljesen.
- A **Requiem** imája ezzel szemben már nem a kizártság fájdalmát mondja, hanem a **megtalált béke reményét**. „Adj, Uram, örök nyugodalmat nekik" – ez annak az embernek a kérése, aki hisz abban, hogy **Krisztus halála és feltámadása megnyitotta Isten nyugalmának kapuját**. Ami a zsoltárban még tiltás volt, az a megváltásban meghívássá lett.
- Az örök nyugalom tehát **nem mozdulatlanság**, hanem **az örök élet teljessége**: az a béke, ahol az ember végre eggyé válik Isten akaratával, ahol minden vágy beteljesül, minden seb begyógyul, minden kérdés elcsendesedik. Ez az a „nyugalom", amelybe az ember egész földi életében vágyik belépni — s amelyet csak Isten tud megadni.
- A halottainkért mondott könyörgés így nemcsak értük szól: **bennünk is hitet ébreszt**. Emlékeztet, hogy az élet zarándokút, és a cél nem más, mint **Isten nyugalma**. Az a hely, ahol már nincs többé harag, félelem vagy sötétség — csak az Ő világossága és békéje, amely örökké tart.

Introitus | *Requiem aeternam* (ÉE 686, GH 501)

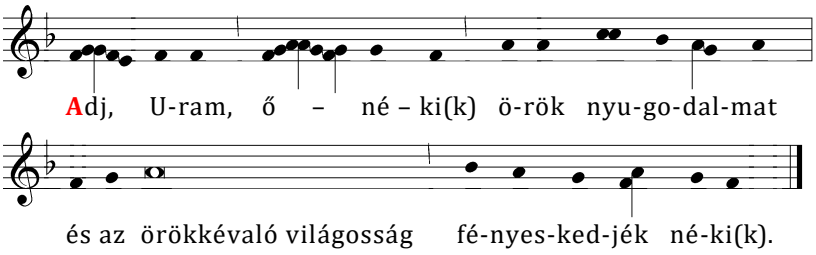

Introitus | *Adj, Uram* (ÉE 687, GH 502)

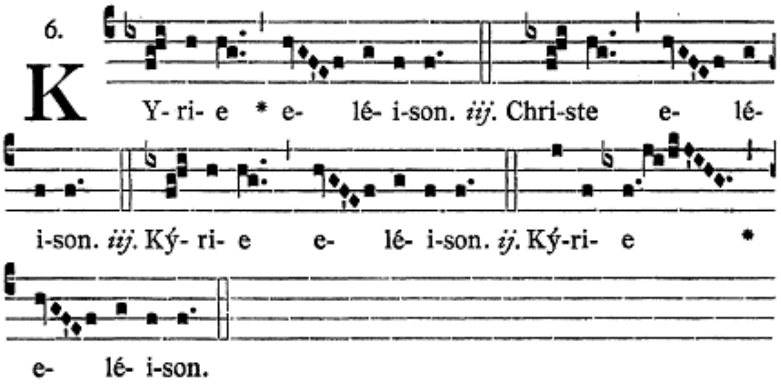
Amikor kimondjuk ezeket a szavakat, valójában átadjuk szeretteinket Isten kezébe. Tudjuk, hogy földi életük véget ért, de hisszük, hogy az Ő irgalmas szeretete túlér a halálon is. Az „örök nyugodalom" nem pusztán pihenés – hanem a hazatalálás: amikor a lélek végre megérkezik oda, ahonnan elindult, Isten ölelő békéjébe.

Az „örök világosság" pedig Krisztus fénye, aki nem alszik ki. Olyan fény ez, amelyben minden fájdalom, minden hiány feloldódik, s a sötétség többé nem uralkodik. Amikor ezt kérjük, nemcsak az elhunytakért imádkozunk, hanem magunkat is Isten világosságára bízzuk – hogy bennünk se aludjon ki a hit, a remény és a szeretet.
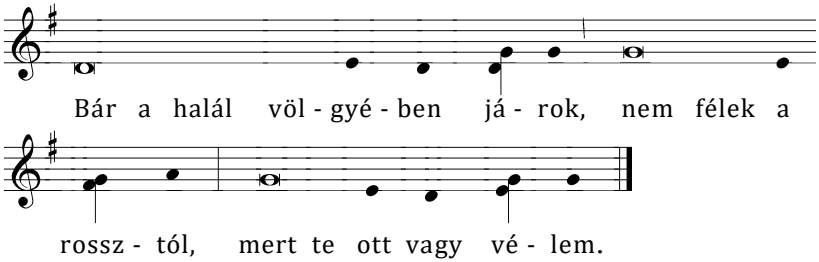
Ez az ima tehát egyszerre búcsú és hitvallás. Kimondja, hogy a halál nem győz, mert Krisztus fénye erősebb a sötétségnél. És miközben az elhunytakért könyörgünk, lelkünk mélyén mi magunk is megnyugszunk: mert tudjuk, Isten az, akié az utolsó szó – és az a szó mindig irgalom és fény.

Kyrie | *Missa Pro Defunctis* (Kyrie VI)

Graduale | *Bár a halál völgyében* (ÉE 688, GH 503)

Felajánlásra | *Adj irgalmat* (ÉE 332)

A szerető tanítványnak, Szent Jánosnak mondatott: - Írd föl, boldog mindörökké az Úrban elhunyt halott. - Engedd, Uram, hogy halottunk, kiért hozzád fordulunk, - tőled hallja ezt az égi vigasztaló szózatot.

Örök Atya, ki miértünk odaadtad Fiadat, - legyen kedves teelőtted ez a tiszta áldozat, - adjon enyhet, szabadulást, mennyországba feljutást - a szenvedő jámboroknak, akik várják napjukat.

vagy
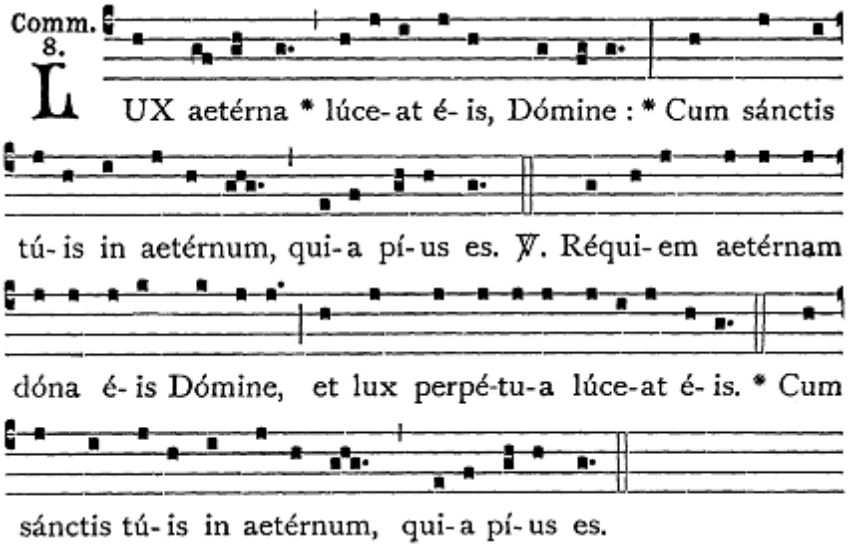
Felajánlásra | *A mélységekből* (GH 409)

℣. A mélységekből — hozzád kiáltunk — nagy keserűséggel, — Felséges Isten, — legyél segítséggel!

℣. Tekints mireánk, — kérünk Úristen, — ily nagy szükségünkben, — segélj meg minket — erőtlenségünkben! ℟.

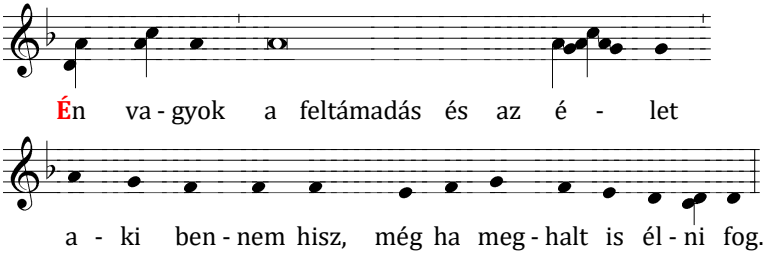
℣. Mi bűneinket — ha te megtartod, — felséges Úristen, — vajon bűntelen — előtted ki lészen? ℟.

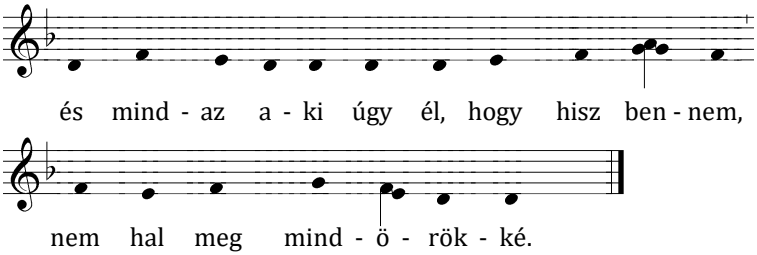
Communio 1 | *Lux aeterna* (ÉE 690, GH 506)

4 Ezdr 2, 35. 34. Az örök világosság fényeskedjék neki(k), Uram: * Szentjeiddel mindörökké, mert kegyes vagy. V. Adj, Uram, örök nyugodalmat neki(k) és az örök világosság fényeskedjék neki(k). Szentjeiddel mindörökké, mert kegyes vagy.

Communio | *Én vagyok a feltámadás és az élet* (ÉE 691, GH 507)

Kivonulásra | *Seregeknek szent Istene* (ÉE 342)

Seregeknek szent Istene — mennynek, földnek Teremtője! — R. Jöjj el, jöjj el, én Jézusom, — üdvözítsél végórámon.

Bűneimnek sokaságát — Uram, ne nézd gonoszságát! — R.

Tekintsd lelki sebeimet, — hozd gyógyító kegyelmedet! — R.

Néked lelkem fölajánlom, — testemet a földnek szánom. — R.

Föltámad majd onnan egykor, — az utolsó ítéletkor. — R.